

Arrest

nr. 250 223 van 1 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het

Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker diende op 19 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 februari 2019 werd echter besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban en met zijn schoonfamilie, in het bijzonder met zijn talib-schoonbroer. De veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst noopte voorts niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing. Evenmin diende hij een cassatieberoep in.

Verzoeker reisde naar Frankrijk, waar hij ongeveer zes maanden verbleef en op 25 april 2019 zijn vingerafdrukken werden geregistreerd. Hij verklaarde er een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Met toepassing van de Dublin III-verordening (EU) nr. 604/2013 oordeelden de Franse autoriteiten echter dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek. Op 29 oktober 2019 diende verzoeker vervolgens huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming in. In het kader van zijn huidige verzoek houdt verzoeker vast aan zijn verklaringen omtrent zijn problemen met de taliban en met zijn schoonfamilie. Voorts verklaart verzoeker ongeveer in februari 2020 gescheiden te zijn van zijn echtgenote. Hij geeft aan dat door deze scheiding de problemen met zijn schoonfamilie nog zullen verergeren. Daarnaast stelt verzoeker dat zijn broer in zijn regio werd beschoten. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker door de taliban of door zijn talib-schoonbroer te worden gedood. Hij legt ter staving van zijn tweede verzoek geen enkel document neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen

aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker betoogt na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven dat hij vreest te worden vervolgd door een familievijand en de taliban vreest. Hij stelt da hij de bescherming van het land niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen. Verder zou nagelaten zijn rekening te houden met zijn mentale problemen, verwijst hij naar het einde van zijn huwelijk, het profiel van zijn broer en zijn lang verblijf in Europa.

4.1.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker waar hij verwijst naar zijn mentale problemen, nalaat in concreto uiteen te zetten op welke problemen hij doelt en zich beperkt tot de stelling: "Verzoeker is zowel fysiek als mentaal kapot. Verzoeker woont enkele jaren weg van zijn gezin en dit zorgde dat er een einde kwam aan het huwelijk voor verzoeker" waarna hij wederom een theoretische uiteenzetting geeft.

In de mate dat verzoeker doelt op concrete bijzondere procedurele noden die hij zou gehad hebben, leest de Raad in de bestreden beslissing hieromtrent: "In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde géén bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Verder blijkt ook uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw huidige, tweede volgend verzoek dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen.

U gaf immers telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (verklaring volgend verzoek 17/13722Z, DVZ, 11 maart 2020). Bovendien haalt u bij het indienen van uw tweede verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde de DVZ dergelijke noden vast in uw hoofde (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, dd. 11 maart 2020).

Bijgevolg werden er u in het kader van onderhavig volgend verzoek geen specifieke steunmaatregelen verleend door het Commissariaat-generaal, aangezien er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De Raad leest in de vragenlijst "bijzondere procedure noden" in hoofde van verzoeker van 11 maart 2020 (adm. doss., stuk 6) inderdaad dat hij op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" duidelijk "neen" antwoordde.

Verder blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat verzoekers fysieke of mentale toestand, waarnaar hij op algemene wijze verwijst, een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of hem zou belemmeren geloofwaardige verklaringen af te leggen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker gerespecteerd zijn evenals dat verzoeker in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan zijn verplichtingen.

4.1.2. De commissaris-generaal benadrukt in de bestreden beslissing vervolgens op pertinente wijze dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn verklaringen betreffende zijn problemen met de taliban noch met zijn schoonfamilie, in het bijzonder met zijn talib-schoonbroer. De commissaris-generaal voegt tevens toe dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er, samen met de commissaris-

generaal, op dat er geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot verzoekers vorige verzoek. De beoordeling dient als vaststaand worden beschouwd. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissing in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief is geworden.

De Raad benadrukt in dit kader tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal wijst er in casu terecht op dat met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt in zijn huidige verzoek kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met de taliban en zijn schoonfamilie, in het bijzonder zijn talib-schoonbroer. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd omtrent de echtscheiding of de problemen bij terugkeer hierdoor. De commissaris-generaal verwijst immers naar de verklaring van verzoeker waarin hij aangeeft nog meer problemen met zijn schoonfamilie te verwachten omdat hij scheidde van zijn echtgenote en stelt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter een bijkomende verklaring aanhaalt wat volledig in het verlengde ligt van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, hetgeen de Raad bijtreedt. De commissaris-generaal motiveert verder op goede gronden dat verzoekers scheiding van zijn echtgenote sedert omstreeks februari 2020, omdat zij erop stond dat hij haar naar Europa zou laten overkomen, dient te worden opgemerkt dat deze problemen zich geheel situeren in de gemeenrechtelijke en de privésfeer. Ze vallen niet onder de noemer van de Conventie van Genève, waardoor hem de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vervolgens vast dat verzoeker nergens in zijn verklaringen concreet aannemelijk maakt dat hij omwille van de scheiding problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan, hetgeen door verzoeker doorheen zijn algemeen betoog niet wordt weerlegd en aldus staande blijft.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op wat het schietincident ten aanzien van verzoekers broer betreft. Ook omtrent dit element wordt in de bestreden beslissing een pertinent standpunt ingenomen: "Voorts stelt u dat u hoorde dat uw broer in uw regio werd beschoten (Verklaring DVZ 17/13722Z, 11 maart 2020, vraag 12). Er dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt om uw verklaringen hieromtrent te ondersteunen. Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat u zelf omwille van dit incident gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen." Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift eveneens in dit kader tot het uiten van algemene kritiek en tracht zich te redden door de gevolgtrekking in zijn voordeel te lezen, een beperkte lezing te geven van de motieven, onder meer te poneren dat het onmogelijk is te overtuigen en de bewijsregeling op de korrel te nemen. Dit volstaat niet om voormelde concrete vaststellingen aan het wankelen te brengen, laat staan te weerleggen.

Waar verzoeker nog hekelt niet te zijn gehoord, stelt de Raad echter in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker

verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

In weerwil van hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de bijgebrachte elementen en dat hiernaar een gedegen onderzoek werd gevoerd. Het algemeen verweer vanwege verzoeker en het verwijzen naar zijn verklaringen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten. Evenmin kan verzoeker dienstig verwijzen naar andere omstandigheden aangezien elk dossier individueel dient te worden onderzocht, hetgeen in casu afdoende is geschied.

4.2. Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift meermaals tracht vast te klampen aan zijn lang verblijf in het buitenland en zijn vrees hierdoor om terug te keren, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in het buitenland (anders) gepercipieerd, geïsoleerd of gemarginaliseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

4.3. Verzoeker meent verder dat niet op een degelijke wijze werd gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt echter vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering met verwijzing naar zijn vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er met zijn algemeen verweer, noch met citaten uit – onder meer oudere rapporten dan deze waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen – dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten. Verzoeker voert ook omtrent de aanwezigheid van persoonlijke omstandigheden een algemeen betoog, doch laat wederom na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De Raad voegt nog toe dat, in de mate dat verzoeker de algemene informatie in dit kader aanvoert, hij hiermee niet in concreto aantoont dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Kortom, verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar verzoeker betoogt dat werd nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming met toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en citeert uit “§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’” licht hij niet in concreto toe, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal niet aan het wankelen en brengt hij geen elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

4.4. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 oktober 2020, voert verzoekende partij aan dat haar problemen die betrekking hebben op haar huwelijk wel degelijke ernstige problemen zijn waardoor zij een gegronde vrees heeft voor haar (ex-) schoonfamilie. Verzoekende partij wijst erop dat dit niet onderzocht werd aan de hand van objectieve informatie, maar enkel de mening is van de protection officer. Verzoekende partij vervolgt dat de hele problematiek een verstoting is die aan de hand van objectieve landeninformatie moest onderzocht worden. Verzoekende partij wijst erop dat haar broer werd beschoten en dat dit, in tegenstelling tot wat wordt gezegd, wel degelijk wijst op een probleem in haar hoofd. Tot slot verwijst verzoekende partij naar het rapport met betrekking tot terugkeerders en de problemen die zij kennen als gevolg van hun verblijf in het buitenland.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperkt zich immers tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, doch ze gaat niet concreet in op en slaagt er (alzo) geenszins in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 7 oktober 2020.

4.3. In zoverre verzoekende partij opwerpt dat haar problemen met betrekking tot haar huwelijk wel degelijk ernstige problemen zijn waardoor zij een gegronde vrees heeft voor haar (ex-) schoonfamilie, benadrukt de Raad dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming de door verzoekende partij ingeroepen problemen met de taliban en haar (ex-) schoonfamilie, in het bijzonder haar (ex-) talib-schoonbroer, ongeloofwaardig werden bevonden. Het louter vasthouden aan en voortbouwen op die ongeloofwaardig bevonden problemen en vrees is evenwel geenszins van aard de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

De Raad verwijst in dit verband naar de grond in de beschikking van 7 oktober 2020 waar wordt opgemerkt: *"De commissaris-generaal wijst er in casu terecht op dat met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt in zijn huidige verzoek kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met de taliban en zijn schoonfamilie, in het bijzonder zijn talib-schoonbroer. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden dat niet zou zijn gemotiveerd omtrent de echtscheiding of de problemen bij terugkeer hierdoor. De commissaris-*

generaal verwijst immers naar de verklaring van verzoeker waarin hij aangeeft nog meer problemen met zijn schoonfamilie te verwachten omdat hij scheidde van zijn echtgenote en stelt dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige aanvraag louter een bijkomende verklaring aanhaalt wat volledig in het verlengde ligt van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, hetgeen de Raad bijtreedt. De commissaris-generaal motiveert verder op goede gronden dat verzoekers scheiding van zijn echtgenote sedert omstreeks februari 2020, omdat zij erop stond dat hij haar naar Europa zou laten overkomen, dient te worden opgemerkt dat deze problemen zich geheel situeren in de gemeenrechtelijke en de privésfeer. Ze vallen niet onder de noemer van de Conventie van Genève, waardoor hem de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vervolgens vast dat verzoeker nergens in zijn verklaringen concreet aannemelijk maakt dat hij omwille van de scheiding problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan, hetgeen door verzoeker doorheen zijn algemeen betoog niet wordt weerlegd en aldus staande blijft."

Verzoekende partij haar betoog dat dit niet onderzocht werd aan de hand van objectieve informatie, maar enkel de mening is van de protection officer, wijzigt niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat zij in het kader van huidig volgend verzoek, waarbij zij geen enkel document neerlegt, louter vasthoudt aan en voortborduurde op het in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden relaas, hetgeen niet van aard is de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

Verzoekende partij gaat er bovendien aan voorbij dat, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en zoals eerder al werd opgemerkt in voornoemde beschikking, bij een volgend verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Een onderzoek in die zin werd *in casu* uitgevoerd. Verzoekende partij toont met voormelde algemene kritiek het tegendeel niet aan. De Raad wijst er opnieuw op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Dat verzoekende partij ter zitting de voorgehouden problemen met haar (ex-) schoonfamilie en de scheiding van haar echtgenote in een andere context giet, door (voor het eerst) op te merken dat de hele problematiek een verstoting is die naar haar mening aan de hand van objectieve landeninformatie moest onderzocht worden, wijzigt evenmin iets aan en werpt geen ander licht op de vaststelling dat zij zich bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming baseert op en louter verder breidt aan die beweerde problemen met haar schoonfamilie, en in het bijzonder haar (ex-) talib-schoonbroer, waar echter geen geloof aan kan worden gehecht, zoals eerder werd vastgesteld. Daargelaten dat het van weinig ernst getuigt dermate laat –pas ter zitting– voor het eerst van een beweerde verstoting gewag te maken, is de vaststelling dat verzoekende partij haar verklaarde problemen thans in een ander jasje probeert te steken geenszins van aard de geloofwaardigheid van die problematiek te herstellen. Het ontbeert die beweerde problemen met verzoekende partij haar (ex-) schoonfamilie aan geloofwaardigheid en verzoekende partij brengt in het kader van huidig volgend verzoek, ongeacht de wijze waarop ze die beweerde problematiek omschrijft en aankleedt, geen nieuwe feiten of elementen bij die de beoordeling in een ander daglicht plaatsen.

De commissaris-generaal oordeelde eerder pertinent dat uit niets blijkt en verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat zij omwille van de verklaarde scheiding problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling, waarbij er opnieuw met klem dient op te worden gewezen dat aan de voorgehouden problemen met en vrees voor haar schoonfamilie geen geloof wordt gehecht.

4.4. Verzoekende partij herhaalt voorts dat haar broer werd beschoten en dat dit, in tegenstelling tot wat wordt gezegd, wel degelijk wijst op een probleem in haar hoofde, doch zij ontkracht noch weerlegt hiermee de grond in de beschikking van 7 oktober 2020 waar in dit verband wordt gesteld: "Eenzelfde vaststelling dringt zich op wat het schietincident ten aanzien van verzoekers broer betreft. Ook omtrent dit element wordt in de bestreden beslissing een pertinent standpunt ingenomen: "Voorts stelt u dat u hoorde dat uw broer in uw regio werd beschoten (Verklaring DVZ 17/13722Z, 11 maart 2020, vraag 12). Er dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs aanbrengt om uw verklaringen hieromtrent te

ondersteunen. Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat u zelf omwille van dit incident gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.” Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift eveneens in dit kader tot het uiten van algemene kritiek en tracht zich te redden door de gevolgtrekking in zijn voordeel te lezen, een beperkte lezing te geven van de motieven, onder meer te poneren dat het onmogelijk is te overtuigen en de bewijsregeling op de korrel te nemen. Dit volstaat niet om voormelde concrete vaststellingen aan het wankelen te brengen, laat staan te weerleggen.” Door slechts –het voorgaande louter op algemene, niet onderbouwde wijze tegensprekende- voor te houden dat dit wel degelijk wijst op een probleem in haar hoofde, werpt verzoekende partij hier geen ander licht op en toont ze het tegendeel niet aan.

4.5. Daarnaast verwijst verzoekende partij opnieuw zeer algemeen naar informatie met betrekking tot terugkeerders en de problemen die zij kennen als gevolg van hun verblijf in het buitenland, doch zij werpt met die loutere herhaling van eerder aangebrachte informatie geen ander licht op de grond in voornoemde beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Waar verzoeker zich in zijn verzoekschrift meermaals tracht vast te klampen aann zijn lang verblijf in het buitenland en zijn vrees hierdoor om terug te keren, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn lange afwezigheid aldaar en zijn jarenlange verblijf in het buitenland (anders) gepercipieerd, geïsoleerd of gemarginaliseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn afwezigheid in Afghanistan voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.”*

Verzoekende partij gaat voorts niet in op en laat voor het overige na daadwerkelijk opmerkingen met betrekking tot de in de beschikking van 7 oktober 2020 opgenomen grond te formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS